~~анасонъ (тъ) рус. анис. прѣдъ Марта се сѣе пролѣтинъ. Пчелицъ, ръжь, ячемикъ и овесъ тако и анасонъ, сусамъ и др. Дл. Д. 1870. р. 182.~~

Анайков, а, о, — и (тъ) от а. Сирмия а Анайко Анейкова Анайкова. Ч. 345 стр.

23

Анализирамъ, гл. д. разлагамъ нѣщо цѣло на съставнитѣ мu части.

Анализъ (тъ) химическо разлагане, на твата. 2) разлагане, раздробяванѣ на твата на съставнитѣ имъ части. 3) разборъ свойствата на съставнитѣ части на даденъ прѣдметъ. 4) прѣминуване отъ цѣлото къмъ частитѣ. 5) способъ за издирванѣ истинитѣ по сѣщность на даденъ прѣдметъ. 6) мат. учение за величинитѣ на всички възможни родове.

Анали (тѣ) летописци, годишници, летописни изложения, на историята.

Аналитъ (тъ) човѣкъ опитенъ, искусенъ въ рѣшяванѣто на алгебраическитѣ задачи, и изобщо въ качеството и да е анализиращъ умъ.

Аналитика (та) общо учение за анализитѣ.

Аналитикъ (тъ) тоже що аналитъ.

Аналога (та) високъ почтенъ въ църквата, за посвещане, слагане книжнитѣ прѣдъ олтаритѣ.

Аналогия (та). Грам. отношение на нѣкои прѣдмети къмъ другитѣ, пропорция, съразмѣрность. 2) мат. подобие, прилика и сходство на нѣкои математически дѣйствия помежду имъ.

Аналой (тъ) тоже що аналога

Анадякъ (тъ) помѣчима, чаразий. 2) тъща, свекрва, мейка на невѣстата, баба на зетя.

Анастестъ (тъ) разумъ ~~или сетива~~ въ стихотворенія при слога предпоследнитѣ два краткости, послѣдниятъ дългъ. на прелестта, красота. Анчалка л. 650

Анархистъ (тъ), който не признава никаква законна власть; привърженикъ на безредицитѣ.

Анархия (та) състояние то въ нѣкоя държава, когато липсва и наредено правителство; безвластие, безначалие. 2) безредица, липсване управа.

Анасонъ (тъ) растение плодъ, сѣме, трѣнца твърдо миризливо, ухаещо; рус. анис. прѣдъ марта се сѣе пролѣтинъ ръжь, ячемикъ и овесъ, тако и анасонъ, сусамъ и др. Дл. Д. 1870. р. 182.

Анасоневъ, ва, во, — вий (тъ) в. анасонянъ. Анасонево масло.

Анасонянъ, на, но — нен (тъ) правено отъ анасонъ, съ анасонъ; анасонена ракия, прѣварена съ анасонъ. в. анасоневъ.

Анастасиотиръ (тъ) в. въскресенъ.

Анатема (та), проклетия, прокъвване и отлъчване отъ църквата и отъ обществото на вѣрнитѣ и прѣдаване на дявола. Да бъде анатема, да бъде проклетъ. Анатемата, казватъ когато поменятъ дявола

Анатематисамъ свр. вид на анатематисвамъ

Анатематисанъ, на, но — нен (тъ) четена, изречена надъ него анатема, проклетия, проклетъ, прокълнатъ, проклетисанъ.

Анатематисвамъ и — сувамъ. гл. д. изказвамъ врѣдъ нѣкого проклетия, проклевамъ, прокъвнавамъ, отлъчвамъ отъ църквата, отъ обществото на вѣрнитѣ. Срав. анатемосувамъ; прѣдавамъ на дявола.

Анатемисвамъ, гл. д. тоже що анатематисвамъ: който не е оставилъ нѣщо на своитѣ наследници да я карятъ и да го анатемисватъ послѣ смъртта ми. Л. Д. 1872. р. 241.